

Sygn. akt IV KKN 686/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 8 kwietnia 2002 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Józef Musioł

SA del. do SN Krystyna Mielczarek (spraw.)

Protokolant Wanda Ciszewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 94 § 2 uks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 kwietnia 2002 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w B.

z dnia 22 stycznia 1998 r., sygn. akt III Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 25 kwietnia 1997 r., sygn. akt II K [...]

1. oddala kasację;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 25 kwietnia 1997 r. uznał A. G. za winnego tego, że:

w okresie od dnia 25 lutego 1995 r. do dnia 31 maja 1995 r. w C., naraził Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych w kwocie 932 zł 80 gr przez podanie danych niezgodnych z rzeczywistością polegających na tym, że prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów, w której księgował oprócz kosztów firmy „H.” również przychody i koszty Spółki z o.o. „K.”, nie stanowiące kosztów uzyskania przychodu firmy „H.”, a dotyczące rejestracji i kosztów związanych z uruchomieniem spółki z o.o. „K.” oraz kosztów związanych z opłatą usług adwokackich, naruszając tym przepis art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. Nr 99, poz. 416)

i za to na podstawie art. 94 § 2 uks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w kwocie 600 zł z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na 20 dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

Wyrok ten został poddany kontroli instancyjnej na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę.

Prokurator w wywiedzionej apelacji podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary. Natomiast obrońca oparł wniesiony środek odwoławczy na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych „które stoją w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem” oraz obraży prawa materialnego – art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 94 § 1 uks „poprzez błędną ich interpretację”.

Sąd Wojewódzki w B., wyrokiem z dnia 22 stycznia 1998 r., sygn. III₁ Ka [...] nie uwzględnił wniesionych apelacji i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, który podniósł zarzuty:

1. rażącej obrazę art. 94 § 2 uks przez przyjęcie, że skazanemu można przypisać popełnienie przestępstwa skarbowego, „podczas gdy przy uszczupleniu w podatku dochodowym od osób fizycznych w kwocie 932 zł 80 gr, zgodnie z obowiązującymi w chwili orzekania przepisami, dopuścił się on wykroczenia przewidzianego w art. 94 § 3 uks”,
2. rażącej obrazę art. 388 pkt 4 kpk „z tej przyczyny, że w niniejszej sprawie zachodziła okoliczność wyłączająca postępowanie, wymieniona w art. 11 pkt 6 kpk” w postaci przedawnienia,
3. obrazę art. 94 § 2 uks „o ile sądy orzekające przyjęły, że skazany uszczuplił Skarb Państwa w podatku dochodowym od osób fizycznych, podczas gdy w rzeczywistości takiego uszczuplenia nie było”,
4. obrazę art. 26 kk w zw. z art. 11 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 2 uks „o ile sąd uznał, że czyn, którego dopuścił się skazany jest taki, że jego społeczne niebezpieczeństwo nie jest znikome”.

Opierając się na tak skonstruowanych zarzutach obrońca wniósł o „uwzględnienie kasacji” i uniewinnienie skazanego od zarzutu popełnienia przypisanego mu czynu albo o umorzenie postępowania na podstawie art. 11 pkt 6 kpk w zw. z art. 2 uks z powodu ustania karalności wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego nie jest zasadna. Przede wszystkim jako niezasadne w stopniu oczywistym należało ocenić zarzuty opisane w punktach 3 i 4, powołujące się na obrazę art. 94 § 2 uks i art. 26 kk z 1969 r., a więc obrazę przepisów prawa materialnego. Zarzuty te są pozornie poprawne, bowiem w istocie rzeczy obrońca podnosząc je kwestionuje te ustalenia faktyczne, które odnoszą się do sprawstwa skazanego oraz stopnia społecznej szkodliwości (społecznego niebezpieczeństwa wg kk z 1969 r.) przypisanego mu czynu. Nazwanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych rażącą obrazą przepisów

prawa stanowi oczywistą próbę ominięcia zakazu kwestionowania tych ustaleń w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia wobec czego kasacja w tej części jest oczywiście bezzasadna.

Również i pozostałe podniesione w kasacji zarzuty nie są zasadne. Argumentując zarzut z punktu I obrońca powołał się na fakt, że sąd I instancji orzekał w czasie obowiązywania art. 94 § 3 uks w brzmieniu ustalonym przez art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 12 lipca 1995 r. o zmianie Kodeksu karnego, Kodeksu karnego wykonawczego oraz o podwyższeniu dolnych i górnych granic grzywien i nawiązek w prawie karnym (Dz. U. Nr 95, poz. 475). Wobec tego, stosownie do treści tego przepisu, czyn skazanego stanowił wykroczenie, bowiem kwota uszczuplonego przez niego podatku nie przekraczała 5.000 zł.

Pogląd ten jest błędny. Wprawdzie istotnie z mocy cytowanego przepisu wartości kwotowe mienia, towaru lub wyrządzonej szkody ustalono w dziesięciokrotnej dotychczasowej wysokości, ale przepisy tej ustawy nie odnosiły się do ustawy karnej skarbowej. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela bowiem stanowisko zajęte w uchwale z dnia 25 kwietnia 1996 r., sygn. I KZP 4/96 (OSNKW 1996, z. 5-6, poz. 25) w myśl którego użyte w art. 3 ust. 1 in fine ustawy z dnia 12 lipca 1995 r. sformułowanie „w innych ustawach” nie obejmuje ustawy karnej skarbowej, a pojęcia „przestępstwa i wykroczenia”, o których mowa w art. 3 ust. 2 nie dotyczą przestępstw i wykroczeń skarbowych. Wobec tego przypisany skazanemu czyn stanowił przestępstwo nie zaś wykroczenie i zaskarżony wyrok nie naruszył w żaden sposób art. 94 § 2 uks. W takiej zaś sytuacji niezasadny jest również zarzut obrazy art. 388 pkt 4 kpk z 1969 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.

Przewodniczący: SSN (Dorota Rysińska)

Sędziowie: SN (Józef Musioł)

SA del. do SN (Krystyna Mielczarek)